

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6CoCsp/31/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118393279
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:6118393279.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov JUDr. Yvetty Dzugasovej a Mgr. Andreja Kekelyho, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného spoločnosťou: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovanej: O. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. I. XXXX, XXX XX L., o zaplatenie sumy 676,14 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Čadca č.k. 7Csp/22/2019-114 zo dňa 05.11.2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Čadca č.k. 7Csp/22/2019-114 zo dňa 05.11.2019 potvrdzuje.

Žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol (výrok I.). O trovách konania rozhodol tak, že žalovanej voči žalobcovi nárok na ich náhradu nepriznal (výrok II.).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou podanou v rámci upomínacieho konania na Okresnom súde Banská Bystrica, ktorá vec bola dňa 10.04.2019 postúpená Okresnému súdu Čadca, domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 676,14 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 676,14 Eur od 22.05.2018 do zaplatenia a náhrady trov konania.

3. Na základe vykonaného odkazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že právny predchodca žalobcu (S. S., W.), t.j. banka a žalovaná uzatvorili dňa 03.05.2005 Zmluvu o kontokorentnom úvere, predmetom ktorej bolo poskytnutie kontokorentného úveru č. 0311650676/1/1 s výškou úverového rámca 531,10 Eur (16.000,- Sk), úrokovou sadzbou premenlivou 12,15 % p.a., splatnosťou úrokov mesačne k poslednému dňu v mesiaci, konečnou splatnosťou úveru dňa 02.05.2006, poplatkom za poskytnutie úveru 2 % z výšky úverového rámca splatný pri podpise zmluvy, poplatkom za správu úveru 0,20 % z výšky úverového rámca mesačne a číslom sporožirového účtu dlžníka 0311650676/0900. Listom zo dňa 25.04.2017 oznámil pôvodný veriteľ (banka) žalovanej, že vypovedá zmluvu, na základe ktorej jej bolo poskytované povolené prečerpanie k účtu č. S. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, a to s účinnosťou ku dňu uplynutia výpovednej doby, pričom od tohto dňa jej už povolené prečerpanie nebude poskytované. Výpovedná doba bola určená na 2 mesiace a začala plynúť prvým dňom mesiaca nasledujúceho po doručení výpovede. Zároveň týmto listom banka vyhlásila mimoriadnu splatnosť povoleného prečerpania, s tým, že výška pohľadávky banky z povoleného prečerpania ku dňu vyhotovenia výpovede predstavuje sumu 964,79 Eur. Dňa 21.05.2018 bola medzi pôvodným veriteľom (bankou), spoločnosťou S. sporiteľňa, a. s., ako postupcom a žalobcom ako postupníkom uzavretá Zmluva o postúpení pohľadávok č. 0398/2018/CE, ktorá skutočnosť bola listom zo dňa 21.05.2018 oznámená žalovanej. Listom zo dňa 05.11.2018 žalobca vyzval žalovanú na zaplatenie pohľadávky vo výške 1.214,27 Eur najneskôr do 12.11.2018.

4. Pri rozhodovaní tohto sporu okresný súd primárne skúmal vecnú legitimitáciu sporových strán. Vo vzťahu k aktívnej vecnej legitímácii žalobcu poukázal na ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách (ďalej aj „zákon o bankách“), ktoré je ustanovením špeciálnym vo vzťahu k všeobecnej úprave postúpenia upravenej v ustanovení § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka. Účelom uvedeného zákonného ustanovenia je úprava špeciálneho režimu pri postupovaní pohľadávok banky, ktorá má v zmysle citovaného zákona postavenie subjektu sui generis vzhľadom na jej špecifické oprávnenie a povinnosti vyplývajúce zo zákona o bankách. Takýmto špecifikom je aj úprava bankového tajomstva, na úpravu ktorého citované ustanovenie nepochybne nadväzuje. Práve bankové tajomstvo je dôvodom osobitného režimu pri postupovaní pohľadávok banky. Z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách nepochybne vyplýva, že spôsobilým predmetom postúpenia je iba pohľadávka alebo jej časť, ktoré sú už splatnými, avšak za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky a musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Konajúci súd uviedol, že žalobca v konaní netvrdil, a ani z obsahu spisu nebola preukázaná existencia písomnej výzvy pôvodného veriteľa (banky) adresovaná žalovanej a jej doručenie po tom, čo bola žalovaná ako klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. V danom prípade tak nebolo preukázané splnenie zákonného predpokladu pre platné postúpenie pohľadávky banky. Ak nie sú splnené zákonom stanovené predpoklady (§ 92 ods. 8 zákona o bankách), nie je pohľadávka banky postupiteľná a jej postúpenie je svojím obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a ako také absolútne neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, a to nielen medzi stranami zmluvy o postúpení, ale aj navonok voči dlžníkovi. Vzhľadom k tomu, že v posudzovanom prípade nebol splnený zákonný predpoklad pre platné postúpenie pohľadávky banky, postúpenie pohľadávky banky voči žalovanej na aktuálneho žalobcu považoval okresný súd za neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. V dôsledku toho žalobca tak nie je v spore aktívne vecne legitimovaným subjektom. Z uvedeného okresný súd žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol.

5. Zároveň však dodal, že ak by aj v danom prípade nedošlo k zamietnutiu žaloby z dôvodu nepreukázania aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, ďalším dôvodom jej zamietnutia by bolo neunesenie dôkazného bremena žalobcom v spore. Hoci žaloba spĺňa náležitosti v zmysle § 127 ods.1 CSP, skutkové tvrdenia žalobcu sú nedostatočné, aby z nich mohol byť vyvodený vznik právneho nároku žalobcu voči žalovanej. Žalobca v žalobe uviedol, že pôvodný veriteľ uzatvoril so žalovanou dňa 03.05.2005 zmluvu, na základe ktorej poskytol žalovanej peňažné prostriedky. Zo skutkových tvrdení uvedených v žalobe vyplýva, že by malo ísť o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, žalobca však neuviedol žiadne bližšie tvrdenia ohľadom poskytnutého úveru (jeho druh, výšku). Ďalej žalobca tvrdil, že žalovaná neplnila v stanovených termínoch splátky, čím porušila svoju povinnosť podľa zmluvy, avšak neuviedol už ďalšie tvrdenia ohľadom výšky a termínoch splátok, termínoch omeškania žalovanej so zaplatením splátok. Uviedol len, že zostatok istiny je 676,14 Eur. Žalobca však neuviedol žiadne bližšie tvrdenia ohľadom tohto zostatku. Z predloženej zmluvy o kontokorentnom úvere zo dňa 03.05.2005 vyplýva len tá skutočnosť, že predmetom zmluvy bolo poskytnutie kontokorentného úveru v prospech žalovanej s výškou úverového rámca 531,10 Eur (16.000,- Sk), pričom žalobca neuviedol, v akej výške žalovaná úver čerpala a ani to, koľko žalovaná na úver zaplatila. Prvoinštančný súd ďalej uviedol, že pasivita žalovanej v konaní, a teda nepopretie skutkových tvrdení uvedených v žalobe, automaticky neznamená, že súd vyhovie uplatnenému nároku. V danej súvislosti konajúci súd poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 246/2019 zo dňa 11.06.2019.

6. O náhrade trov konania okresný súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, konštatujúc, že plne úspešnej žalovanej vznikol nárok na ich náhradu. Nakoľko žalovaná si náhradu trov konania voči žalobcovi neuplatnila, a ani zo spisu nevyplýva, že by jej trovy v tomto konaní vznikli, súd jej ich náhradu nepriznal.

7. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zmeny tak, že odvolací súd jeho žalobe vyhovie; alternatívne sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

8. Primárne odvolateľ namietal postup súdu prvej inštancie vo vzťahu k vyhodnocovaniu dokazovania. Bol toho názoru, že pokiaľ žalovaná nespochybnila tvrdenia žalobcu, tieto boli nesporné. Ak však súd prvej inštancie považoval skutkové tvrdenia za sporné, prípadne ich nemal preukázané, nebolo možné v spore rozhodnúť v zmysle § 297 písm. b) CSP bez nariadenia pojednávania. Okresný súd nevyslovil svoje predbežné právne posúdenie veci a neprezentoval pred stranami sporu žiadnu skutočnosť ako spornú, čím nevytvoril priestor na doplnenie dôkazov a tým odňal žalobcovi možnosť konať pred

súdom. Na podporu svojich tvrdení žalobca poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/124/2018 zo dňa 04.12.2018. Zároveň žalobca s poukazom na ust. § 366 CSP v reakcii na odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu týkajúceho sa teoretického zamietnutia žaloby aj z dôvodu neunesenia dôkazného bremena v prílohe podaného odvolania predložil do spisu špecifikáciu uplatneného nároku.

9. Žalovaná na odvolanie žalobcu, ktoré jej bolo doručené tzv. fikciou doručenia dňa 08.05.2020, procesne nereagovala.

10. Ďalšie podania v rámci odvolacieho konania súdu predložené/doručené neboli.

11. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie podala legitimovaná strana sporu (§ 359 CSP) v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal vec v rozsahu danom v ust. § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi podľa § 380 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (postupom podľa § 219 ods. 3 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP a § 385 ods. 1 CSP a contrario) rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým súd žalobu zamietol (výrok I.), ako aj v závislom výroku II. o trovách konania v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

12. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania jemu predchádzajúceho dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne posúdil, napadnutý rozsudok vo všetkých jeho častiach riadne odôvodnil, pričom sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre rozhodnutie. Odvolací súd v celom rozsahu zdieľa skutkové i právne závery súdu prvej inštancie a s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odkazuje na správne odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku.

13. Primárne odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Odvolacie námietky žalobcu k spôsobu vyhodnotenia dokazovania okresným súdom z uvedených dôvodov krajský súd vyhodnotil ako nedôvodné. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, prečo žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol, pričom so svojím záverom dospel v kontexte všetkých vykonaných dôkazov s prihliadnutím na individuálne okolnosti prejednávanej veci. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že právu na odôvodnenie súdneho rozhodnutia (ako súčasť základného práva na súdnu ochranu) zodpovedá povinnosť dotknutého súdu dať odpoveď nielen na skutkové a právne otázky daného prípadu, ale i na relevantné argumenty strán. V súdnej veci však okresný súd svoje rozhodnutie podrobne a zákonným spôsobom odôvodnil. Právo na súdnu ochranu však nemožno zamieňať s „právom“ strany sporu byť pred súdom úspešnou; prípadne s „právom“ na vydanie rozhodnutia v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Preto nie je porušením daného základného práva, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany sporu; vrátane predstáv o obsahu odôvodnenia súdneho rozhodnutia. S prihliadnutím na obsah dokazovania vykonaného okresným súdom popísaný v odôvodnení jeho rozsudku, krajský súd len doplnil dôvody napadnutého rozhodnutia. Uvedený postup odvolacieho súdu je v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp.zn. IV. 350/2009 zo dňa 08.10.2009, podľa ktorého „...odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/2005, III. ÚS 264/2008, IV. ÚS 372/2008). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všetkých všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania“.

14. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolaciu argumentáciu žalobcu formulovanú v podanom opravnom prostriedku. Krajský súd zároveň poukazuje na zodpovednosť žalobcu za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

15. Preskúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného), je imanentnou súčasťou súdneho konania (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2Cdo/205/2009 zo dňa

29.06.2010). Vecná legitímácia vyjadruje postavenie účastníka konania (teraz strany sporu) v hmotno-právnom vzťahu (niekedy aj v procesno-právnom vzťahu), ktoré v konečnom dôsledku vedie k úspechu alebo neúspechu v konaní. Účastník konania, ktorý je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (záväzku), má pasívnu legitímáciu. Vecná legitímácia sa na začiatku konania tvrdí. Súd žalobe vyhovie len vtedy, ak žalobca žaluje osobu, ktorá je nositeľom hmotno-právnej povinnosti. Ak sa to v konaní nedokáže, súd žalobu zamietne so záverom o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného bez ohľadu na prípadné zistenie, že nositeľom pasívnej vecnej legitímácie je iný subjekt, ktorého ale žalobca za žalovaného neoznačil (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/214/2011 zo dňa 18.01.2012).

16. Súd prvej inštancie preto postupoval správne, keď sa prioritne zaoberal otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a súčasne dospel k správne mu záveru, že v danom prípade sa žalobcovi nepodarilo preukázať jeho aktívnu legitímáciu s poukazom na zákonné podmienky v ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktoré dovoľuje banke postúpiť jej pohľadávky voči klientovi za splnenia určitých podmienok. V zmysle citovaného ustanovenia predpokladom postupiteľnosti pohľadávky banky na inú osobu je, aby bol ohľadom tejto pohľadávky klient v omeškaní aspoň 90 dní a aby ho banka na jej splnenie písomne vyzvala. Ak tieto predpoklady nie sú splnené, potom jej postúpenie je svojím obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a ako také je neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, a to nielen medzi stranami zmluvy o postúpení, ale aj navonok voči dlžníkovi. Ak je pre platnosť postúpenia v danom prípade potrebné splniť určité podmienky, je postupca v súdnom konaní, v ktorom takto postúpenú pohľadávku uplatňuje, povinný tvrdiť a dokázať predpoklady svojej aktívnej legitímácie, teda okrem iného aj splnenie podmienok platného postúpenia. Žalobca (postupník), ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je tak v zmysle uvedeného povinný v spore tvrdiť a preukázať, že pred postúpením pohľadávky banka dlžníka písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu ostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nepreukázanie aktívnej legitímácie žalobcu.

17. V danom prípade zo zisteného skutkového stavu bolo zrejmé, že žalobca nepreukázal, že by v čase, kedy mala byť pohľadávka Slovenskej sporiteľne, a.s. voči žalovanému postúpená na neho, boli tieto podmienky postúpenia splnené. Žalobca predložil do spisu len výpoveď zmluvy danú jeho právnym predchodcom žalovanej s vyhlásením mimoriadnej splatnosti Povoleného prečerpania zo dňa 25.04.2017 (č.l. 58 spisu), ktorú je potrebné vyhodnotiť ako nepostačujúcu.

18. Odvolací súd dodáva, že gramatickým výkladom aplikovanej právnej normy (§ 92 ods. 8 zákona o bankách) nie je možné dospieť k inému záveru, než o požiadavke nepretržitého omeškania dlžníka viac ako 90 dní nasledujúceho po zaslaní písomnej výzvy banke. Ani použitím iných výkladových metód predovšetkým z pohľadu účelu dotknutej právnej normy (ochrana klienta banky) nemožno ustáliť iný záver. Nie je v záujme spotrebiteľa, aby po uzavretí úverovej zmluvy s bankou táto kedykoľvek počas trvania záväzkového vzťahu postupovala pohľadávku voči spotrebiteľovi tretej osobe, ktorá napríklad nepodlieha dozoru a dohľadu NBS. Takéto konanie banky by sa priečilo účelu a zmyslu zákona o bankách, keďže poskytovanie úverov a ich správa je špecifickou osobitne právnym predpisom upravenou činnosťou a bolo by aj v rozpore so záujmom spotrebiteľa. V tomto smere odvolací súd odkazuje na ods. 7. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Pre úplnosť odvolací súd poukazuje na identickú rozhodovaciu činnosť viacerých odvolacích súdov zaoberajúcu sa rovnakou problematikou, napr. rozhodnutie Krajského súdu Trnava sp.zn. 23Co/525/2015 zo dňa 22.08.2016, rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp.zn. 10Co/176/2018 zo dňa 27.09.2018, no najmä na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 4Co/145/2014 v spojení s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR o dovolaní proti tomuto rozsudku sp.zn. 5Cdo/13/2016 z 29.03.2017 ako najvyššej súdnej autority.

19. Vo všeobecnosti sa posúdenie otázok, ktorá strana sporu je povinná tvrdiť a aký je obsah jej povinnosti tvrdiť, odvíja od hmotného práva. Platí pritom, že strana sporu je povinná tvrdiť skutočnosti, ktoré sú na základe hmotného práva spôsobilé privodiť jej úspech v spore. Bremenom tvrdenia je pritom v korelácii s bremenom popretia tvrdení protistrany (ŠTEVČEK, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016, s. 569.). Sporové konanie je konaním kontradiktórnym, čo znamená, že tá strana sporu, ktorá z určitej skutočnosti vyvodzuje právne následky, musí tvrdiť skutočnosti a k tvrdeným skutočnostiam predložiť alebo označiť dôkazné prostriedky, inak úspešnou byť nemôže.

20. Pokiaľ sa odvolateľ od žalovanej v napadnutom konaní domáhal zaplatenia sumy 676,14 Eur s príslušenstvom, odôvodnením, že zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 21.05.2018 mu ako postupníkovi jeho právny predchodca (banka) postúpil pohľadávku voči žalovanej, ktorú mal voči nej z titulu zmluvy o úvere uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou dňa 03.05.2005. Ďalej žalobca v žalobe tvrdil, že žalovaná neplnila splátky, čím porušila zmluvu a preto

právny predchodca žalobcu, podaním zo dňa 25.04.2017 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 25.04.2017, pričom vyzval žalovanú na úhradu dlžnej sumy. Bolo preto povinnosťou žalobcu uviesť tvrdenia o skutočnostiach, z ktorých zaplataenie žalovanej istiny (postúpenej pohľadávky) požaduje. Ako to z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, ani žalobca v spore nepreukázal platnosť postúpenia pohľadávky, ktorej zaplataenia sa v tomto spore domáha v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. Z relevantnej citovanej časti napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie vyplynulo, že odvolateľom uplatnený nárok na zaplataenie žalovanej istiny s príslušenstvom nebol riadne tvrdný a ani preukázaný. Za tejto procesnej situácie je preto správny záver okresného súdu o nepreukázaní aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v tomto spore. Samotná pasivita protistrany (v tomto prípade žalovanej) nemôže mať totiž za následok (aplikáciou § 151 ods. 1 a 2 CSP) povinnosť všeobecného súdu priznať akýkoľvek žalobou uplatnený nárok .

21. Vzhľadom na už uvádzané a berúc do úvahy podstatnú skutočnosť zanedbania procesnej povinnosti odvolateľa tvrdiť, je už na prvý pohľad zjavné, že aplikácia § 151 ods. 1 a 2 CSP bola v okolnostiach prejednávanej veci neopodstatnená. Prejavuje sa tu už zmienená korelácia bremena tvrdenia a bremena popretia tvrdenia protistranou. Všeobecný súd nemôže vyvodzovať právne účinky zo zanedbania procesnej povinnosti protistrany poprieť tvrdenia žalobcu, ak žalobca samotný zanedbal svoju povinnosť tvrdenia. Povinnosť strany sporu tvrdiť má pritom kľúčový význam a predstavuje jeden zo základných princípov civilného procesu (čl. 8 CSP - procesné povinnosti a procesné bremená).

22. V súlade s § 297 písm. b) CSP pojednávanie nie je potrebné nariadiť, ak ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1 000 eur.

23. Odvolateľ vo svojom opravnom prostriedku dôvodí nevyhnutnosťou nariadenia pojednávania a túto nevyhnutnosť odôvodňuje existenciou „spornosti“ tvrdenia strán, keďže okresný súd žalobcom (odvolateľom) tvrdný skutkový stav neprevzal za základ rozhodnutia. Uvedené podľa žalobcu dostatočne odôvodňovalo nariadenie pojednávania na účely určenia, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné a ktoré sporné nie sú (§ 171 ods. 1 CSP) a tiež predbežného právneho posúdenia veci (§ 181 ods. 2 CSP). K tejto námietke odvolací súd dodáva, že s prihliadnutím na závery konštatované odvolacím súdom vyššie, predovšetkým zanedbanie povinnosti odvolateľa ako žalobcu ním uplatnený nárok na zaplataenie žalovanej istiny s príslušenstvom riadne tvrdiť a preukázať nie je opodstatnená ani námietka nenariadenia pojednávania, resp. nesplnenia zákonných podmienok pre rozhodnutie súdu prvej inštancie bez nariadenia pojednávania. Spornosť ako kritérium pre nenariadenie pojednávania sa v súlade s citovaným ustanovením Civilného sporového poriadku týka zisteného skutkového stavu a v konkrétnych okolnostiach veci bola požiadavka nespornosti skutkových tvrdení splnená tým, že žalovaná sa k žalobe žalobcu nevyjadřila. Ani námietka nenariadenia pojednávania preto nie je dôvodná. Navyše odvolací súd zdôrazňuje, že inštitút materiálnej korekcie nemôže nahrádzať procesnú aktivitu strán a ich povinnosť tvrdiť. Okresný súd inštitút materiálneho korektívu uplatnil a jeho nevyužitím samotným odvolateľom sa on sám vystavil riziku procesnej sankcie v podobe straty sporu. V danej súvislosti odvolací súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. I. ÚS 246/2019-14 zo dňa 11. júna 2019.

24. Zároveň odvolací súd poukazuje na teoretické východiská aj na prejednávajú právnú vec aplikovateľné rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp zn. 6Cdo 17/2017 zo dňa 22.02.2017. V označenej právnej veci sa dovolací súd, argumentačne vysporiadal s procesným postupom Okresného súdu Žilina vo veci sp. zn. 2C/40/2012 v spojení s následným postupom Krajského súdu v Žiline vo veci sp. zn. 5Co/617/2015 ako súdu odvolacieho. V uvedenom prípade zo zápisníc o súdnom pojednávaní pred súdom prvej inštancie výslovne nevyplývalo splnenie povinnosti súdu upraveného v tom čase účinného § 118 ods. 2 O.s.p. , ktoré ukladalo súdu uviesť, ktoré právne významné tvrdenia účastníkov je možné považovať za zhodné, ktoré právne významné skutkové tvrdenia zostali sporné a ktoré dôkazy súd nevykoná, aj keď ich sporové strany navrhli. Najvyšší súd SR vyslovil, že z povahy uvedenej procesnej povinnosti došlo k zhojeniu nesplnenia tejto povinnosti samotným rozhodnutím súdu, v ktorom bol prvoinštančný súd povinný v zmysle v tom čase platného § 157 ods. 2 O.s.p. uviesť údaje v zmysle § 118 ods. 2 O.s.p.. Náprava nesprávneho postupu prvoinštančného súdu v tomto smere bola daná taktiež možnosťou podania odvolania ako riadneho opravného prostriedku, ktorú možnosť sporová strana v uvedenom prípade využila. Dovolací súd ďalej skonštatoval, že by bolo neefektívne zrušovať v dovolacom konaní rozhodnutia súdu v

základnom konaní a vec vraciať na ďalšie konanie, hoci sporové strany mali možnosť namietať nesprávnosť postupu súdu prvej inštancie v opravnom prostriedku a mali možnosť dozvedieť sa o skutkových a právnych záveroch súdu v základnom konaní len z odôvodnení ich rozhodnutí (bližšie pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo 17/2017 zo dňa 22.02.2017, obdobne uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Cob/22/2018 zo dňa 24.04.2018). Z uvedených dôvodov dovolací súd uzavrel, že v danom prípade nedošlo u strany sporu k odňatiu možnosti konať pred súdom.

25. Pokiaľ žalobca podporne poukázal na rozhodovaciu činnosť iného odvolacieho súdu, k tomu odvolací súd uvádza, že z ust. § 193 CSP vyplýva, ktorými rozhodnutiami je súd pri svojom rozhodovaní viazaný. Je zrejmé, že odvolateľom označené rozhodnutie takým nie je. Naopak pri svojom rozhodovaní v posudzovanom prípade krajský súd vychádzal z rozhodnutí najvyšších súdnych autorít označených vyššie.

26. Ak aj žalobca vo svojom odvolaní zo dňa 19.12.2019 doplnil svoje odvolanie o novotu v odvolacom konaní, konkrétne špecifikáciu žalovanej istiny, je potrebné dodať, že sa jedná o prostriedok procesného útoku (§ 149 CSP), ktoré však neboli žalobcom uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, a súčasne ktorých použitie v tomto odvolacom konaní nie je možné, keďže v tomto prípade nedošlo k naplneniu ani jednej z podmienok podľa ust. § 366 CSP. Napokon pri nepreukázaní aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore, je akékoľvek ďalšie dokazovanie, týkajúce sa výšky (či špecifikácie) žalovanej istiny nadbytočné.

27. Na základe vyššie uvedených argumentov, keď postúpenie pohľadávky predstavuje neplatný právny úkon (z dôvodu nesplnenia zákonných podmienok postúpenia - nepretržitého omeškania dlžníka s plnením nesplateného dlhu v rozsahu viac než 90 dní po výzve banky) súd prvej inštancie rozhodol vecne správne, keď žalobu v celom rozsahu zamietol, a preto odvolací súd v súlade s § 387 ods. 1 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v rozhodnutí vo veci samej (t.j. vo výroku I.) potvrdil.

28. Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok napadnutého rozsudku o trovách prvoinštančného konania (výrok II.), ktorý plne zodpovedá procesnému úspechu strán v konaní a v ňom aplikovanému zákonnému ustanoveniu.

29. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že žalovanej ako úspešnej procesnej strane nepriznal nárok na ich náhradu.

30. Z obsahu spisového materiálu totiž vyplýva, že žalovanej v aktuálnom odvolacom konaní preukázateľne žiadne účelne vynaložené výdavky v súvislosti s uplatňovaním a bránením práva ako trovy konania (majúce sa nahradiť) nevznikli. Práve to bol dôvod, pre ktorý súd povolaný k vydaniu rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (odvolací súd), mal rozhodnúť nielen o nároku na náhradu, ale už aj o nepriznaní náhrady (napriek tomu, že pri striktnom riadení sa textom rozhodnej právnej úpravy by sa mohlo zdať, že tomu tak nie je). Dvojfázové rozhodovanie o trovách konania, predpokladajúce prvé rozhodnutie súdu povolaného skončiť konanie vo veci len o nároku na náhradu a druhé až následné rozhodnutie súdu prvej inštancie o výške náhrady (porovnaj § 262 ods. 1 a 2 CSP) má totiž zmysel len pri pozitívnom vyriešení otázky nároku na náhradu, a naopak taký zmysel postráda, ak výsledkom uvažovania o nároku na náhradu je záver o neexistencii takéhoto nároku u žiadnej zo strán sporu (prvej preto, že ju na to neopravňuje pre ňu nepriaznivý, či ňou zavinený výsledok konania a u druhej preto, že tu buď niet trov majúcich sa nahradiť, alebo že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, odôvodňujúce nepriznanie náhrady). Prezentovaný právny názor vyplýva i z uznesenia NS SR sp. zn. 6 Cdo 166/2016 zo dňa 26.10.2016 (obdobne uznesenie NS SR sp. zn. 7Cdo 14/2018 zo dňa 28.02.2018).

31. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

32. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).